

[Statsministeren]

blikket åbent for det. Det er nok rigtig, at vi ikke undgår at drøfte disse temaer også i fremtiden. Ellers bliver der da heller ingen plads til nye opgaver uden at forøge det offentliges reale udgiftsvækst, og det ønsker vel de færreste. Men jeg vil godt sige, at regeringen ikke mener, at massive nettobesparelser er nødvendige for at nå disse mål.

Den afgørende forudsætning tror vi nemlig er, at det lykkes i de kommende år først og fremmest at forbedre danske arbejdspladser konkurrenceevne. Vort produktionslivs vilkår er det vigtigste og også afgørende for, hvor skrappt det kommer til at ligge med behovet for besparelser i tiden foran os.

Det er vel en opgave, der skal angribes ad flere veje. Når vi taler om konkurrenceevne er det jo et overordentlig sammensat begreb. Det kan være et spørgsmål om at løse teknologiske problemer. Nu ser jeg fremad, og jeg kaster blikket på en stor opgave for regering og folketing i tiden, der kommer: den teknologiske videreudvikling. At sikre, at danske virksomheder fuldt ud kan anvende den moderne teknologiske fantastiske muligheder, det er vigtigt. Det har også med konkurrenceevnen at gøre at få forbedret markedsføringen. Det er først og fremmest en privat opgave, men det er også et felt, hvor det offentlige yder en indsats og måske kan yde en forstærket indsats. Forbedret konkurrenceevne kan være en sag om at gennemføre nødvendige strukturtilpasninger i erhvervslivet og på arbejdsmarkedet. Og så er der selve de direkte omkostningselementer: rente og lønninger. Renten har vi talt så ofte om gennem de sidste år, og vi er nået, synes vi, et rigtig godt stykke. Vi har i alt fald nu et væsentlig lavere renteniveau herhjemme end for 1½ år siden. Men det er en stor opgave at sikre, at det lavere renteniveau kan fastholdes. Det er ingen selvfølge; det afhænger i høj grad af, hvilken udgiftspolitik der føres i det nye folketing.

Skal vi løse de opgaver, vi står over for, og skal vi skabe øget beskæftigelse i den private sektor, må altså konkurrenceevnen forbedres på alle de områder, som jeg nu har strejft, og måske nogle stykker til. Det kræver en indsats af de mange mennesker, som har ansvaret på vore arbejdspladser, men det kræver også en vilje til at medvirke til at holde stigningen i selve pengeindkomsterne inden for snævre rammer i de kommende år,

både en politisk vilje og en vilje til forståelse hos arbejdsmarkedets organisationer og deres medlemmer.

Når jeg siger dette, er det, fordi indkomstpolitikken utvivlsomt bliver et hovedpunkt en årrække frem. Jeg håber, at viljen til at føre en klog, afstemt indkomstpolitik er til stede, også hos socialdemokratiet. Jeg synes, at hr. Svend Auken's tale i dag indeholdt antydninger, positive antydninger, i den retning.

Socialdemokratiet har jo også beskæftiget sig med indkomstpolitik, både i sine økonomiske oplæg, lang tid før valget blev udskrevet, og under valgkampen. Jeg mener at erindre, at socialdemokratiets meget barske hovedpunkt her går ud på, at indkomstudviklingen i Danmark nok 1980'erne igennem skal holde sig 2 pct. lavere end i udlandet. Det er en skrap målsætning. Socialdemokratiet har naturligvis en række forudsætninger, ligesom regeringen i sit syn på indkomstpolitikken har en række forudsætninger. Jeg skulle da være den sidste til nu at sige, at dette altså er en lønramme, som socialdemokratiet foreskriver, og jeg vil heller ikke stille spørgsmålet: betød mon denne målsætning, de 2 pct. lavere indkomstudvikling i Danmark end i udlandet, at der blev plads til de 4 pct., vi kender nu, om året? Jeg kan godt se, at det nok er meget tvivlsomt. Jeg forstår godt, at det vil socialdemokratiet ikke i dag give sig ganske definitivt til kende om. Regeringen har den samme opfattelse: en lønramme på nuværende tidspunkt ville være forkert. Men vi har nogle indkomstpolitiske synspunkter, vi har lagt dem frem tidligere, der er i og for sig ikke noget nyt. I den åbningstale, jeg på regeringens vegne holdt i oktober i fjor, sagde jeg (folketingets forhandlinger 1983-84, 1. samling, sp. 7):

»En stabil opgangslinje vil kræve, at den konsekvente økonomiske politik videreføres i en længere årrække. Erhvervslivet og arbejdsmarkedet må vide, hvad de kan regne med. Inflationstakten må nedbringes yderligere. Underskuddet over for udlandet skal simpelt hen fjernes i løbet af 3-4 år, så en tilbagebetaling af gælden til udlandet kan påbegyndes.«

Læg mærke til, at da regeringen begyndte denne arbejdsår i folketinget, sagde vi altså: målet må egentlig være, at inflations-takten nedbringes yderligere - altså mere,